

P.J. Piippo

Unieni Barcelona
- lyhyttä proosaa

UNIENI BARCELONA

P.J. Piippo

UNIENI
BARCELONA

lyhyttä proosaa

Copyright© P.J. Piippo 2016

ISBN:978-952-330-534-2

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Sisällys

Runo 7

Unieni Barcelona 9

Siri 11

Silmätikku-Karppinen 43

Maailman tuulissa 48

Kaksi päivää, kaksi yötä 76

Siivet - Kertomus Seppä-Sorrien suvusta 78

Kaksi korppia 82

Joutilaitten talo 84

Jumalten vaunuissa 107

Kehto 109

Olkiköysi 110

Avaruuden huminaa 161

Tuulessa ja tuhkassa 164

Isoisän syntymäpäivät 167

Kanttauskoneen lyhyt oppimäärä & historia (ja seuraukset) 170

Sumun maisemassa 189

Jokin naisessa 190

Surma 203

Syvyyksien kätköön (Eli itserakkaudellinen ylistys) 212

Ikuisuuden sirpaleita 220

Luonasi jossain 221

Loppumatka 253

Punamekkoiselle tytölle (jälkikirjoitus) 254

On loppumatka yksin pitkä, vaik' lyhyt se ois.

Runo

*Kello meille soittaa
sävelen tuon tuulien
Sydän hiljaa olla koittaa
on aika vapauden*

*Tuuli viljapellon
kai tarttui sinuunkin
Kuulen vaienneen jo kellon
tuuli vei kai minutkin*

*Sävelet tuon tuulikellon
ain tuuleen katoaa
Ikävän ja tuskan
iäks' pois karkottaa*

Unieni Barcelona

Tuuli kävi ylitsemme yli harjanteen. Silloin tartuit käteeni.

Kuljimme halki öisen rannan, yli rantaan lyövien aaltojen.

Sinä hymyilit, katsoit silmiini. Sinä olet kauneus, kauneinta mitä tiedän. Olet enemmän kuin koskaan edes ymmärrän.

Yhtäaikaa sinä olet unta ja unelmaa. Olet kuin uneni hauras, joka kuitenkin lentäisi kohta pois. Pidän sinusta kiinni. Koko ajan lujempaa, jottei tuuli tarttuisi sinuun ja veisi mennessään.

Pelkäsin.

Pysähdyimme ja sinä halasit minua. Tuoksusi, silmäsi, hymysi. Kosketuksesi.

Satoi vettä.

Syksy tekee tuloaan, sanoit. Meren kohina, rauhoittava ja lakkaamaton, kuin kaipaava sydän, joka ei koskaan vaikenisi, paitsi kerran.

Hetkeä myöhemmin saavuimme portille.

Talo oli suuri ja valkoinen. Meidän talomme.

Muistan punaisen mekon ylläsi. Muistan loisteen aamutai-
vaan nousevan auringon ja rakkauden silmissäsi.

Lasillinen viiniä, yhdessä verannalla.

Valvoimme nousuun uuden päivän, vanhan auringon, joka ki-
puaisi levänneenä korkeuksiin säteilemään kilpaa kanssasi.

Barcelona, sinä suloinen ja arvaamaton. Mutta hän on kau-
nis. Kauniimpi ja rakkaampi. Rakkaampi kuin kukaan, mikään
muu. Jopa kauniimpi kuin sinä, unieni Barcelona.

Avaan öiset silmäni ja te molemmat olette poissa. Nyt tä-
nään sen tajuan, rakastan sinua. Mutta sinä olet toisen; uneni,
unelmani minun.

Siri

”Enää ei ollut sanoja mitä kirjoittaa. Ei viiniä mitä juoda. Ei kevättä ennen kesää, eikä taivaan aurinkoa. Vain häkissä vai kertava sokea lintu, joka ei koskaan oppinut lentämään.”

Tämän jälkeen hän lyö pisteen. Nyt kirjoituskone olisi orpo ja yksinäinen, kuten on itsekin nerokkaan elämänsä ollut.

Kirjailija kohottaa katseensa kirjoituskoneeseen rullatusta arkista. Ikkunasta avautuu harmaavoittoinen alkukevään näky-mä: maisema yli merellisen laitakaupungin, yli sateen kastele-mien kattojen. Taaempana läikähtelevät ulapat, aava vetten la-keus; meri, joka kuljettaa laivoja kohti tuntemattomia rantoja, aina etäisiin vierauksiin, kaukaisiin satumaihin.

Jugendtyylisen kattohuoneiston korkeat kynnykset, huoneitten ahtaus ja korkealle kohoava katto eivät ole eduksi pyörätuolimiehelle. Ehkäpä hän myisi epäkäytännölliseksi osoittautuneen asunto-osakkeensa? Isosedältä perittyä, miltei satakuusikymmenneliöistä huoneistoa hän ei ole koskaan tun-

tenut kodikseen, vaikka onkin asunut tässä kruununhakalaisessa osoitteessa lähes koko aikuisikänsä. Asunnon ja taloyhtiön henki uhkuvat jotain mustaa, selittämätöntä luotaantyöntävyyttä. Tähän asti hän on kieltäytynyt myymästä, vaikka ostajia on ollut kiihkeimpinä aikoina oven takana kiemurtelevaksi parijonoksi asti. Myymättä on jäänyt, syistä, joita ei itsekään ymmärrä, mutta nyt syyt ovat käyneet olemattomiin. Vielä kun vuosia työn alla ollut viimeiseksi jäävä romaanikin on saatettu valmiiksi aina viimeistä, hetki sitten lyötyä pistettä myöten, on päätös lähdöstä naulattu.

Missä hän ikinä kulkeekin, onko asunnossaan, ulkona tyhjillä kaduilla tai kaukana pohjoisessa, talvisen tähtitaivaan alla, on hänet kuitenkin sidottu. Aivan kuten mykäksi muuttunut sokea lintunsa, joka nytkin kolisuttelee nokallaan messinkisen häkkinsä kaltereita.

Musta lintu, tarpeettomin siivin, sokein silmin kai katselee sisäisen maailmansa kauneutta rajallisen taivaansa korkeuksista? Vai onko se surua, jota sisällään näkee, kun kallistelee päätään ja kuulostelee? Aivan kuten hänkin omaansa katselee, tämä jalaton mies; kultaista vankilaa, oman maailmansa tavoitettua äärtä ja lakea. Tai totta puhuakseen on hänellä jalat, kuten linnulla siivet, mutta yhtäläillä käyttökelvottomat. Heidät kummatkin, nämä särkyneet olennot, on vain kahlittu noine tarpeettomuuden koristein.

Kirjailija Harju ei koe tänään juhlahumua tai mainittavaa helpotusta, vaikka tietää kirjallisten ponnistusten päättyneen

tässä matalassa, kolmenkymmenenkuuden ikävuoden iässä. Lohdutukseksien hän huomaa, että enää hänen ei tarvitse elää tuskaisia päiviä kirjoituspöytänsä äärellä tässä hämärässä huoneessa, ahdistavan hiljaisuuden mustanpuhuvassa umpiossa. Ei enää yhtäkään hetkeä koneeseen rullattuun valkoiseen paperiin avuttomana tuijottaen, riittämättömänä ja työhönsä kykenevämmättömänä alistuen. Ei keskeneräisten käsikirjoitusten vuoksi valvottuja piinaavia öitä. Ei enää koskaan!

Tänään eletään myös päivää, jolloin hänen luovuutensa kiivistä on puristettu viimeinen pisara. (Toki hän on varautunut siihen, että kustantaja esittää vastaväitteitä, saattaa jopa kehua aina maasta ylös taivaisiin, ihanaisiin korkeuksiin asti, mutta se ei asiaa muuta. Sillä asiaa ei muuta mikään.) Laari on ammennettu tyhjäksi ajatusten siemenistä mistä idättää, kasvattaa ja niittää sanojen sarkoja, armossa tuleentuneita viljaisia vainioita. Hän ei halua elää maailmassa, jossa kaikki hänen kirjoittamansa on vain edellisen surkastuman näännyksiin riutunut varjo. Hän ei halua unohtua menneen maailmansa yltäkylläisyyteen, kadota olemasta kuten nuoruus katoaa. Hän halua loistaa tässä päivässä, ajassa, jos ei muille, niin itselleen. Ja jos tuo loisto ei ole mahdollista, niin sama sammuttaa tämä himmenevä, päivän lailla kohti iltaa raahautuva, hiipuva valo.

Ironiaa on se, että hän on saavuttanut asemansa ja kirjallisen taituruutensa odottamattoman lakipisteensä esikoisellaan. Palkintoja kahminutta ja kritiikin ylistämää esikoisteosta on myyty ja suitsutettu aina pohjoista kotimaata ja etäisiä kaukoman-

tereita myöten, uusien käännösten ja painosten seuratessaan toistaan junien lailla. Kokemus on ollut hämmentävä ja kaoottinen, väärille kierteille kaiken sysännyttä aikaa ja kokemusta. Esikoinen on tehnyt hänestä myytin, sitä seurannut menestys umpimieleisen erakon. Enempää ei ole, eikä ylemmäs voi päästä, sillä ylempää tai ylevämpää ei ole olemassa. Ei hänelle, ei ikinä tässä maailmassa, tässä elämässä. Ei, vaikka hän saisi tuhatvuotisen elämän. Onko kyse turhautumista, tylsistymistä ja kyllästymistä? Ajan myötä kasvaneesta välinpitämättömydestä ja turhuuden kokemuksesta, itseään ja kirjoittamista kohtaan? Toisaalta ei sillä ole väliä, sillä kaiken turhuudessa väliä ei ole millään. Ympärillä on vain seinää, ja se niin leveää ja korkeaa, että siitä ei läpi menty. Hän on kyllästynyt kaikkeen: tympääntynyt riittämättömyyteensä, asuntoonsa, samaa kehää kiertäviin alituisiin ajatuksiinsa, seinien vankilaan ja kaiken yllä ilkkuvaan, yllätyksettömyyden ennalta arvattavuuteen.

Käytävästä kantautuu lempiäänien sarja: saapuvan hissin kolahdus, metalliportin rämähdys. Lähestyvät askeleet kunnes ovikellonsointi. Kohta lukkopesään aseteltavan avaimen ja lukkomekanismin mekaaniset lonksahdukset. Pian ovella seisoi nuori nainen paperisia ostoskasseja käsissään pidellen

Siri, joka on kaunis kuin aamunsarastus, on lunastanut aihnukertaisella ja lähtemättömällä tavalla erityispaikkansa kirjailijan sydämestä.

He, Siri ja Harju, ovat eläneet - kirjailijan puolelta jopa riip-

puvuudeksi - kehräytyneessä kanssakäymisessä puolenkymmentä vuotta. Siri, jonka Harju on kotiavukseen onnistunut palkkaamaan, on väitöskirjaansa valmisteleva opiskelija. Joka tapauksessa tämä nuori nainen on kuin taivaasta pudonnut todiste siitä, että kaikkeudella on tarkoitus ja ihmisellä sielu, joka ei olekaan, nuoruuden epäilyistä huolimatta, lakannut olemasta.

Harju tuntee Siriä kohtaan vetoa, on tuntenut jo heti ensitapaamisesta, kunnes kohta päivien ja viikkojen myötä huumeen lailla pökerryksiin saattavaa intohimoa. Lopulta magneetin lailla puoleensa vetävä voima oli saavuttanut syvempiä, ennen kokemattomia henkisempiä ulottuvuuksia. Kaikki tämä poikkeuksellisen vahvan sielunkumppanuuden kokemuksessa. Harjun on tunnustettava itselleen, että hän on asian suhteen tyystin aseeton, ehkäpä jopa pienoisessa pulassa. Hän rakastaa, ensimmäistä kertaa elämässään, ja ilmeisen yksipuolisesti, mutta rakastaa. Rakastaa, miltei hulluuteensa saakka.

Siri on saapunut jälleen, kuten tapaa saapua kolmena päivänä vuoden jokaisena viikkona: maanantaisin, keskiviikkoisin ja lauantaisin. Jokaisena päivänä tasan kello 17. (Päivisin Siri kirjoittaa väitöskirjaansa läheisessä kaupunginosassa sijaitsevassa vuokra-asunnossaan.)

Ainut mihin Harju ei ole kyllästynyt on Siri. Siriin hän ei koskaan kyllästyisi! Eikä siihen kutkuttavan polttavaan tunteeseen, jota hän Siriä kohtaan saa etuoikeutenaan kokea. Tästä syystä hän ei malta luopua elämästään.

Harju ei ole enää aikoihin miettinyt vakavasti tuota aiem-

min niin kiehtovana kummitellutta hemingwaylaista houkutus-
ta: riistää itseltään ainokainen, kurja henkensä. Ei ole miettinyt
ainoanakaan päivänä sen jälkeen, kun Siri, kaunis ja ihana, ra-
kastettava Siri astui hänen elämänsä pimeään. Siri on täyttänyt
ja täyttää edelleen kaiken entisen ontouden omalla olemuk-
sellaan, olemalla oma ihana itsensä. Siri on tuonut mukanaan
valon ja valaisee sillä tuon entisen, josta puuttuivat kaikki syyt.

Siri on Valo ja Syy.

Valo on hänessä ja hänestä, kuin aurinko, joka saa kaiken,
jokaisen taivaankappaleen hehkumaan, näkymään, olemaan
nähtyjä ja olemassa. Myös kirjailija itse alkaa kukoistaa, vir-
koa elämään aiemmasta elottomuudesta. Kuitenkaan koskaan
Harju ei paljasta tunteitaan Sirille, anna pienintäkään tietoista
vihjettä. Tämä saattaa johtua epävarmuudesta, ehkäpä pelosta
ja pelkuruudesta. Sen aiheuttaa oma mitättömyys, riittämättö-
myydentunne omasta itsestään, henkisistä ja fyysisistä rajoit-
teista; kaikista niistä puutteista ja syntymävioista, joista hänet
on rakennettu.

Siri saapuu kirjailijan huoneeseen kuin kevätuuli. Harju
vilkaisee ohimennen, muttei mitenkään merkitsevästi naista.
Siri hymyilee, hipaisee hiuksiaan kuten aina, katsoo syvälle
silmiin. Hymyilee kuin kaikki olisi, kuten kaiken pitääkin olla.

Sirin lumoavissa silmissä asuu äly ja ymmärrys, hellyys ja
ikiaikaisen naisellisuuden salaperäinen viehkeys. Nuo ominai-
suudet saavat miehen tuntemaan lohdutonta kaipausta kun ei
tavata, roihua silloin kun jälleen tavataan. Kokemus on niin

Novellikokoelma Unieni Barcelona porautuu sirpaleisen maailman häilyviin ihmiskohtaloihin. 24 kertomusta näkyvästä ja näkymättömästä. Tavoittamattomasta rakkaudesta, haaveista ja kaipauksesta. Unelmista ja unten houreista.

Ylistetty kirjailija Harju on palavasti rakastunut, rakastunut aina hulluuteensa saakka. Onko hän itse oman rakkautensa suurin este, vai pyörätuoli, johon hänet on raajarikkoinena kablittu?
(Novelli: Siri)

Lokakuuisena päivänä hänet baudataan. Ilta tuo ensilumen, avautunut tajunta ymmärtävän lohdutuksensa tälle baudatulle haaveilijalle.
(Novelli: Syvyyksien kätköön)

Frans Kaila, yksinäinen taidemaalari yksinäisessä talossa, suuren meren äärellä. Kaksi toisilleen tuntematonta vierailijaa saavat hänet maalaamaan vielä kerran. Matka unten Barcelonaan on alkanut...
(Novelli: Luonasi jossain)

Novellikokoelma Unieni Barcelona - lyhyttä proosaa on P.J. Piipon valloittava esikoisteos.

84.2

Kannen suunnittelu:
Kannen kuva: Pixabay.com

9 789523 305342

978-952-3305-34-2

